

放課後

After School

ทุกอย่างเริ่มต้นจากหนังสือเล่มนี้
รางวัล Edogawa Rampo Prize ครั้งที่ 31

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บันทึก ประดิษฐานนงษ์ แปล

After School 放課後

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

After School

บทที่ 1

1

วันอังคารที่ 10 กันยายน หลังเลิกเรียน

ได้ยินเสียงครี๊ดจากเหนือศีรษะ พอแหงนหน้าขึ้นโดยสัญชาตญาณ เห็นวัตถุสีดำถูกโยนจากหน้าต่างชั้น 3 ลงมาใกล้ตัว ผมรีบเอี้ยวตัวหลบ วัตถุสีดำนั้นหล่นลงบนพื้นและแตกกระจายตรงจุดที่ผมยืนอยู่เมื่อครู่

มันคือกระถางต้นไม้เจอรานิยม

เหตุการณ์เกิดขึ้นขณะเดินอยู่ข้างตึกหลังเลิกเรียน ได้ยินเสียงเป็ยโน จากที่โหนกแห่ง ผมจึงกระถางดินเผา นั้น ตะลึงลงไปชั่วขณะ ไม่รู้ว่า เกิดอะไรขึ้น แต่ได้สติกลับมาเมื่อเห็นภาพจากใต้รักแร้ไหลมาถึงแขน

พริบตาจากนั้นผมออกวิ่ง กระโจนเข้าไปในตึกเรียน วิ่งขึ้นบันได
สุดแรง

ไปยืนบนโถงชั้น 3 อย่างเหนื่อยหอบ หัวใจเต้นแรง ไม่เพียงเพราะ
แค่วิ่ง แต่เพราะความกลัวเพิ่งถึงขีดสุดเอาตอนนั้น ถ้าโดนเข้าจริงๆ ละก็
พลันหวนนึกถึงสีแดงของดอกเจอราเนียม

จากตำแหน่งหน้าต่างนั้นตรงกับห้องเรียนไหนนะ ทำผมหยุด
ตรงหน้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ กลิ่นฉุนของสารเคมีโชยมา เมื่อมอง
ไปเห็นประตูแง้มอยู่ราว 5 เซนติเมตร

ผมเปิดประตูอย่างแรง พร้อมกับลมเย็นสบายโชยมา หน้าต่าง
ตรงหน้าเปิดอยู่ ผ้าม่านสีขาวพลิ้วไหว

ผมมุ่งหน้าตามโถงทางเดินอีกครั้ง จำไม่ได้ว่าตั้งแต่กระถางตกลงมา
จนวิ่งมาถึงนี้ใช้เวลาไปเท่าไร แต่รู้สึกว่าคุณโยนกระถางลงมาต้องซ่อนอยู่
ในห้องเรียนใดห้องเรียนหนึ่งที่เรียงรายอยู่สองข้างทางเดินนี้

ตึกเรียนหักมุมเป็นรูปตัว L กลางทาง พอเลี้ยวตรงมุมผมหยุดชะงัก
เพราะได้ยินเสียงพูดจากห้องเรียนที่แขวนป้าย ม. 5C ผมเปิดประตูโดย
ไม่ระวัง

ในนั้นมีนักเรียน 5 คนรวมตัวกันอยู่ริมหน้าต่างเหมือนกำลังเขียน
อะไรบางอย่าง พวกเขาลှอนตกลใจและหันมองผู้บุกรุกพร้อมกัน

ผมจึงต้องพูดอะไรบางอย่าง

“ทำอะไรอยู่ล่ะ”

นักเรียนผู้อยู่ด้านหน้าสุดตอบ

“ชมมวรรณกรรมค่ะ...กำลังจัดทำหนังสือรวมบทวีกัน”

น้ำเสียงหนักแน่น ราวอยากบอกว่าอย่ามายุ่ง

“มีใครมาทางนี้รึเปล่า”

ทั้ง 5 คนมองหน้ากันแล้วส่ายหน้า

“แล้วไม่มีใครเดินผ่านโถงไปข้างรี”

พวกเขาลှอนมองหน้ากันอีกครั้ง “ไม่มีนี่นา” ได้ยินเสียงพิมพ์เบาๆ
แล้วนักเรียนคนเมื่อครูจึงตอบเหมือนเป็นตัวแทน “ไม่ทันสังเกตค่ะ”

“เธอ...ชอบใจ”

ผมมองรอบห้องก่อนปิดประตู

ช่วงนั้นเองที่ได้ยินเสียงเปียโนอีกครั้ง จะว่าไปเหมือนได้ยินมาตลอดตั้งแต่เมื่อครู่ ถึงผมจะไม่รู้จักเพลงคลาสสิกดี แต่เพลงนี้ก็เคยได้ยินมาก่อน คิดว่าน่าจะมีฝีมือดีพอตัวทีเดียว

ห้องดนตรีอยู่ด้านในสุด เสียงเพลงดังมาจากที่นั่น ผมเปิดประตูห้องเรียนทุกห้อง เพื่อตรวจสอบว่าไม่มีใครอยู่ และสุดท้ายเหลือแต่ห้องดนตรีนั้น

ผมเปิดประตูอย่างแรง เกิดเสียงรบกวนราวกับเป็นสิ่งที่ขวางกระแสน้ำไหล ทำลายสิ่งปลูกสร้างสวยงาม เสียงเปียโนชะงักลงเหมือนกันหายใจ

คนเล่นเปียโนมองหน้าผมอย่างหวาดกลัว หน้าคุ่นๆ นักเรียนชั้น ม. 5A นั้นเอง ผิวขาวสะอาดตา แต่ตอนนี้ค่อนข้างซีดเผือด ผมรีบเอ่ย “ขอโทษ”

“มีใครมาที่นี่บ้างมั๊ย”

ผมถามพร้อมมองรอบห้อง แก้วข้าวเรียง 3 แถว ริมหน้าต่างมีออร์แกนเก่าๆ 2 ตัว ผังประดับด้วยภาพเขียนจิตกรรมสีของผู้สร้างคุณูปการให้แก่วงการดนตรี ดูแล้วไม่น่ามีที่ซ่อนเลย

เธอส่ายหน้าไม่พูดอะไร เธอเล่นแกรนด์เปียโน ท่าทางค่อนข้างเก่า “เธออะ...”

ผมอ้อมไปด้านหลังเธอเข้าไปใกล้หน้าต่าง เห็นพวกชมรมต่างๆ กำลังวิ่งอยู่ในสนาม

บันไดตึกเรียนอยู่ด้านซ้ายเมื่อออกจากห้องดนตรีไป บางทีคนร้ายอาจหนีจากตรงนั้น คิดว่าน่าจะมีเวลาพอ ปัญหาคือคนร้ายนั้นคือใคร...

ผมรู้สึกตัวว่าเธอผู้เล่นเปียโนกำลังจ้องผมนิ่ง หน้าเป็นกังวล ผมจึงบ่นยิ้มก่อนพูด

“เล่นต่อไปสิ อยากฟังต่ออีกหน่อย”

เธอก็มีสีหน้าอ่อนคลาย ตามองโน้ตเพลงแวบหนึ่ง ก่อนจะขยับนิ้วอย่างอ่อนช้อย สร้างเสียงบรรเลงแผ่วเบา...ใช่แล้วโซแปงนี่ เพลงมีชื่อเสียงซึ่งแม้แต่ผมยังรู้จัก

ฟังเพลงโซแปงขณะมองนอกหน้าต่าง ช่วงเป็นเวลาที่หุหราบไม่น่าเชื่อ แต่ผมยังรู้สึกไม่ดี หัวใจยังคงหมองหม่นเหมือนเดิม

ผมเริ่มเป็นครูตั้งแต่วัย 5 ปีก่อน ไม่ได้สนใจในการศึกษาเป็นพิเศษหรือไม่เคยฝึฝึ้นในอาชีพนี้เลย สรุปว่าเป็นการ “ตกกระไดพลอยโจน” เสียมากกว่า

ผมจบปริญญาตรีสาขาวิศวกรรมสารสนเทศ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยของรัฐใกล้บ้าน เข้าทำงานในบริษัทเครื่องใช้ไฟฟ้าแห่งหนึ่ง สาเหตุที่เลือกบริษัทนี้เพราะสำนักงานใหญ่อยู่ในเมืองเดียวกัน แต่กลับถูกส่งไปประจำสถาบันวิจัยที่อยู่แถบชนบท แต่เพราะเป็นงานพัฒนาและออกแบบระบบสื่อสารใยแก้ว เห็นว่าเป็นไปตามความต้องการของตัวเอง จึงทำงานนั้นอยู่ 3 ปี

จุดเปลี่ยนมาถึงในปีที่ 4 มีการสร้างโรงงานใหม่ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เจ้าหน้าที่วิจัยระบบสื่อสารใยแก้วส่วนใหญ่ถูกย้ายไปประจำที่นั่น แนนอนผมก็ด้วย ผมลังเล เพราะมีภาพลักษณ์ว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือช่างห่างไกล และยังรู้สึกสยงไปกับคำพูดที่เล่นที่จริงของรุ่นพี่ที่ทำงานว่าอาจต้องอยู่ในป่าในเขาไปตลอดชีวิต

ผมเลยลองคิดจะเปลี่ยนงาน จะไปสมัครงานบริษัทอื่นดี หรือจะไปเป็นข้าราชการดี แต่ไม่ว่าหนทางไหนก็เชื่อว่าไปได้ง่ายๆ เห็นทีคงต้องยอมรับและไปภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ขณะคิดถอดใจเช่นนั้น แม้ก็แนะนำให้ไปเป็นครู ตอนอยู่มหาวิทยาลัยเคยสอบวุฒิครุคณิตศาสตร์ ถ้าไม่ใช้ให้เป็นประโยชน์ก็น่าเสียดาย แนนอนแม่ว่าไม่อยากให้ลูกไปอยู่ในที่ห่างไกลอย่างภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้วย ในความเป็นจริง

ในแง่รายได้ ครูก็ไม่ใช่อາชีฟเลวร้ายเมื่อเทียบกับรายได้ในตอนนั้น

แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะสอบผ่านเข้ารับราชการครูได้ พอผมพูดเช่นนั้น แม่บอกว่าถ้าเป็นโรงเรียนมัธยมปลายเอกชนอาจเป็นไปได้ ดูเหมือนพ่อผู้ล่วงลับจะมีเส้นสายพอควรในสมาคมโรงเรียนเอกชน

ภาพลักษณ์ต่ออาชีพครูของผมคือ ไม่ได้อยากทำเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่ได้รังเกียจ และไม่ได้มีอาชีพที่อยากทำจนถึงขนาดต้องปฏิเสธคำแนะนำอย่างกระตือรือร้นของแม่ผู้ชรา สุดท้ายผมยอมรับข้อเสนอนั้นโดยไม่ได้คิดอะไรมาก แค่คิดว่าจะลองทำดูสัก 2-3 ปี

ผมได้รับคำสั่งแต่งตั้งอย่างเป็นทางการในเดือนมีนาคมปีถัดไป

โรงเรียนเอกชนมัธยมปลายสตรีเซกะ ชื่อสถานที่ทำงานใหม่ของผม โรงเรียนมัธยมปลายแห่งนี้อยู่ห่างจากสถานีรถไฟ S เพียง 5 นาที ล้อมรอบด้วยหมู่บ้านจัดสรรและทุ่งนา อันเป็นสิ่งแวดล้อมที่น่าประหลาด มีนักเรียนชั้นปีละ 360 คน แบ่งเป็น 8 ห้อง ห้องละ 45 คน มีประวัติความเป็นมากว่า 20 ปี และมีอัตราการสอบเข้ามหาวิทยาลัยสูงพอควร จึงเป็นโรงเรียนระดับท็อปของโรงเรียนมัธยมปลายสตรีด้วยกันในจังหวัด พอผมบอกว่า “จะไปเป็นครูโรงเรียนมัธยมปลายสตรีเซกะ” ทุกคนต่างแสดงความยินดี

ผมยื่นใบลาออกจากบริษัทและเริ่มงานสอนตั้งแต่เดือนเมษายน ผมยังจำคาบเรียนแรกที่สอนได้ดี น่าจะเป็นชั้น ม. 4 เพราะตัวเองเพิ่งมาที่โรงเรียนนี้จึงแนะนำตัวว่าเป็นเด็กใหม่ด้วยกัน

พอจบคาบเรียนแรกเท่านั้น ผมได้สูญเสียความเชื่อมั่นในอาชีพครู ไม่ใช่เพราะทำพลาด หรือลำบากใจในการจัดการนักเรียน แต่เป็นเพราะทนสายตาเหล่านักเรียนหญิงไม่ไหว

ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเป็นคนที่ถูกจับจ้อง ถ้าเลือกได้ชอบหลบอยู่หลังเงาผู้คนมากกว่า ทว่างานของครูในโรงเรียนทำเช่นนั้นไม่ได้ นักเรียนต่างมีปฏิกิริยาต่อทุกคำพูด จับจ้องทุกการเคลื่อนไหวของผม รู้สึกเหมือน

ถูกสายตาเกือบร้อยจับตามองตลอดคาบเรียน

ผมเริ่มจะคุ้นเคยกับสายตาวกหล่อนเมื่อราว 2 ปีก่อน ไม่ใช่เพราะ
ใจกล้าหน้าด้านขึ้น แต่เพราะรู้แล้วว่าพวกนักเรียนไม่ได้สนใจรูปร่างขนาดนั้น
แต่ผมไม่อาจเข้าใจความรู้สึกของพวกหล่อนเลย

อย่างไรก็ตาม มีแต่เรื่องชวนให้ประหลาดใจตลอด คิดว่าพวกเขา
เป็นผู้ใหญ่แต่บางครั้งก็เหมือนเด็กอย่างไม่น่าเชื่อ แต่แล้วบางครั้งก็
สร้างปัญหาแบบเดียวกับผู้ใหญ่ ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะได้พบพฤติกรรมของ
พวกหล่อนได้ เรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็นปีแรกหรือปีที่ 5 นี้ก็แทบไม่ต่างกัน

ไม่แค่พวกนักเรียน บุคคลผู้เป็นครูในโรงเรียนก็มีไม่น้อยที่ผมเห็นแล้ว
เหมือนสิ่งมีชีวิตคนละสายพันธุ์กับผมผู้เดินต่างเส้นทางมาก่อน พวกเขา
ต้องใช้ร่างกายอย่างไรรู้ความหมายเพื่อจะบีบคั้นนักเรียน ว่าวุ่นกับการตรวจ
ผมเผ้าการแต่งกาย ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมไม่อาจเข้าใจได้

สถานที่ที่เรียกว่าโรงเรียนมีสิ่งไม่อาจเข้าใจได้มากเกินไป นั่นคือ
ความรู้สึกต่อ 5 ปีที่ผ่านมา

แต่ความจริงมีเรื่องหนึ่งที่เราเข้าใจได้ชัดเจนเมื่อไม่นานมานี้

นั่นคือมีคนผู้ต้องการฆ่าผมอยู่ใกล้ๆ

ผมเพิ่งรู้สึกถึงเจตนาสังหารนั้นตอนเช้าของ 3 วันก่อน สถานที่
คือขานชาลาสถานีรถไฟ S ขณะผมกำลังเดินไหลลื่นไปกับฝูงชนซึ่งลงมา
จากรถไฟที่แน่นขนัดบนขบวนชาลา จู่ๆ มีคนผลัดจากด้านข้าง ด้วย
ความไม่ทันระวัง ผมเสียสมดุล เหวไปด้านนอก 1-2 ก้าว กว่าที่จะทรงตัวได้
ก็เกือบหล่นลงรางรถไฟ คิดว่าห่างไปไม่ถึง 10 เซนติเมตรเท่านั้นเอง

อันตรายเป็นจริง ใครกันนะ ขณะกำลังคิดจับพลันทันใดนั้นผมหันเห
ไปทั่วว่าง รวดวนกำลังแล่นผ่านบนรางที่ผมเกือบหล่นไป

ผมยืนตัวแข็งทื่อ

และมั่นใจว่าใครบางคนจงใจผลัก กะจังหวะรอให้ผมเผลอ...

แต่ใครกัน น่าเสียดายคงเป็นไปได้ที่จะค้นหาคนร้ายจากฝูงชนนั้น

ผมรู้สึกถึงเจตนาสังหารครั้งที่สองเมื่อวาน ผมไปว่ายน้ำที่สระคนเดียว เพราะชมรมว่ายน้ำหยุดซ้อม ผมชอบว่ายน้ำ

หลังว่ายน้ำ 50 เมตร ราว 3 รอบจึงขึ้นจากสระ จะเหนื่อยมากไม่ได้ เพราะต้องไปโค้ชให้ชมรมยิงธนู

เมื่อยึดตัวผ่อนคลายที่ข้างสระน้ำกลางแดดจ้าเสร็จจึงไปอาบน้ำ ถึงจะเข้าเดือนกันยายนแล้วแต่อากาศยังร้อนจัดต่อเนื่อง น้ำจากฝักบัวช่างสดชื่นเหนืออื่นใด

ผมสังเกตเห็นสิ่งนั้นก็เมื่ออาบเสร็จปิดน้ำแล้ว มันหล่นอยู่ห่างจากเท้าไปราวเมตรเดียว ไมสิ เพราะน้ำขังอยู่ถึงตาตุ่ม ควรเรียกว่ามันจมอยู่ถึงจะถูก มองเห็นเป็นกล่องเล็กสี่เหลี่ยมขนาดราวกำปั้น พอยื่นหน้าเข้าไปสังเกตดู ทันใดนั้นผมต้องรีบกระโจนออกจากห้องอาบน้ำ

มันเป็นรางปลั๊กไฟขนาด 100 โวลต์ ที่เห็นเป็นกล่องเล็กสี่เหลี่ยมคือตัวราง ส่วนสายไฟอีกด้านเสียบกับปลั๊กในห้องแต่งตัว

ก่อนลงสระไม่มีของแบบนี้แน่ นั่นหมายความว่ามีคนมาแอบวางระหว่างผมว่ายน้ำ เพื่ออะไรกัน คำตอบนั้นชัดเจน หวังให้ผมถูกไฟช็อตตายแน่

ถึงกระนั้นทำไมถึงรอดปลอดภัยมาได้ล่ะ ด้วยความสงสัยจึงไปดูที่แผงไฟฟ้า ปรากฏว่าเป็นดังคาด เบรกเกอร์ตัดวงจรไฟทำงานเมื่อกระแสไฟไหลลงน้ำมากเกินไปจนโอเวอร์โหลดนั่นเอง แต่ถ้าเป็นเบรกเกอร์ที่รับโหลดไฟได้มากกว่านี้ล่ะ ผมรู้สึกเสียวสันหลัง

และครั้งที่สามก็คือกระถางเจอราเนียมเมื่อครู

ที่แล้วมาผมโชคดีรอดมาได้ทั้ง 3 ครั้ง แต่คงไม่โชคดีได้ตลอดไป คนร้ายคงใช้วิธีเด็ดขาดขึ้นแน่ เราต้องหาตัวคนร้ายให้ได้ก่อน

ผู้ต้องสงสัยเป็นกลุ่มคนในโรงเรียน กลุ่มบุคคลผู้ไม่อาจรู้ตัวตนที่แน่นอนได้

After School

放課後

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

Houkago

© 1985 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 1985 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2562

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ ในเครือ บริษัท 'ไคฟูกุ ครีเอเตอร์ จำกัด

ISBN 978-616-448-025-4

เคโงะ, อิงาชิโนะ.

After School.- กรุงเทพฯ : ไคฟูกุ ครีเอเตอร์, 2562.

280 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-025-4

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวะบระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ชลฎา เจริญวิริยะกุล

นันทวิชช์ สกลกุล

ณัฐนรี ลักษณะมะงคล, ภาวิดา จันทร์ละมูล,

เอมพัคผกา มหาสิทธิโรจน์

มนัส เหมาะะสม

Vinussa

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุมนุช

มนัญชยา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย

สุรินทร์ บุระณา

สายส่งสุภาพใจ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

ผลงานนิยายเล่มแรก
จากนักเขียน อิงาชิโนะ เคโกะ
ที่ขึ้นแท่นรับรางวัลกิตติ

โรงเรียนเอกชนมีระบบปลายสุดรีเซก:

มีฉากหลังเป็นงานกีฬา ฟุตบอล แฟนซี และการฆาตกรรมในห้องปิดตาย
“ผู้ต้องสงสัยเป็นกลุ่มคนในโรงเรียน กลุ่มบุคคลผู้ไม่อาจรู้ตัวตนที่แน่นอนได้”

ในโรงเรียนซึ่งมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องมากมาย

ไม่ว่าจะเป็น ครู นักเรียน เจ้าหน้าที่ นักการ ผู้ปกครอง

เริ่มต้นที่ ครูมาเอจิมะ ซึ่งเป็นครูกีฬาอิงรุ

โดนปองร้ายทุกรูปแบบ หาดูผู้ประสงค์ร้ายไม่ได้

แต่เมื่อเกิดคดีฆาตกรรมครูในห้องเปลี่ยนชุดกีฬา เป้าก็เปลี่ยนไป

แถมยังมีการตายเกิดขึ้นในงานวันกีฬา

ครูอีกคนหนึ่งแต่งตัวเป็นตัวละครกวางยาพิษจนแค้น

ก๊วนนักเรียนมีปัญหากลายเป็นกลุ่มผู้นำสงสัย

ในที่สุดครูมาเอจิมะร่วมสืบกับตำรวจจนรู้ว่าใครคือฆาตกร

กว่าเมื่อปมคดีคลาย ครูมาเอจิมะผู้รอดตาย

ต้องมาเผชิญเจอกับการลอบสังหาร

หัวใจหลังเลิกเรียนที่ควรมีเสียงเด่นอย่างแท้จริง...

กลับร้องคร่ำครวญถึงบางคนที่กำลังจากไป

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-448-025-4

SN 0017

9 786164 480254
www.booktime.co.th

279.-

@DaifukuPUB